

Wyrok z dnia 26 września 1997 r.

II UKN 262/97

Dopuszczalny jest zarzut kasacji, że sąd II instancji naruszył przepis art. 233 § 1 KPC przez błędne przyjęcie, iż sąd I instancji w ramach swobodnej oceny dowodów wnikliwie ocenił materiał dowodowy (art. 382 KPC).

Przewodniczący SSN: Stefania Szymańska, Sędziowie SN: Maria Tyszel, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 września 1997 r. sprawy z wniosku Stanisława B. przeciwko Polskim Kolejom Państwowym-Oddziałowi Drogowemu w O. o sprostowanie protokołu powypadkowego, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 27 stycznia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Stanisław B. w kasacji od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie z dnia 27 stycznia 1997 r. [...] oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 25 października 1996 r. [...] oddalającego powództwo Stanisława B. o sprostowanie protokołu powypadkowego przez ustalenie, że 14 lutego 1994 r. powód uległ wypadkowi przy pracy w postaci dyskopatii, zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 105 ze zm.) przez przyjęcie, że wypadek, któremu uległ powód nie jest wypadkiem przy pracy oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 KPC przez ustalenie, że Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej i rzetelnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w ramach swobodnej oceny dowodów, podczas gdy ocena ta jest dowolna i przekracza granice swobodnej oceny dowodów. Wskazując na powyższe podstawy kasacyjne wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uchylenie poprzedzają-

czego go wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 25 października 1996 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W ocenie skarżącego nie wszystkie okoliczności sprawy da się udowodnić „jednoznacznie i całkowicie.” Są to wymagania nierealne, a żądanie dokładnego i jednoznacznego udowodnienia swoich racji jest „postulatem życzeniowym i nierealnym.” Gdyby Sąd Wojewódzki posługiwał się kryteriami takimi jak „poczucie sensu, logiki i dobrej wiary”, to treść wyroku powinna być inna. Powód nie zgadza się z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Wojewódzkiego, że zapisy w kartach pracy odzwierciedlają stan faktyczny, bowiem powód wykazał, że zapisy te wielokrotnie nie pokrywały się z rzeczywistością. Nie zdołano tego wprawdzie wykazać w przypadku powoda, ale skoro wykazał to w innych przypadkach to uzasadniony jest wniosek, że w jego przypadku mogło być tak samo. Nie jest trafne stwierdzenie, że powód w dniu 14 i 15 lutego 1994 r. nie zgłaszał żadnych dolegliwości bólowych oraz że nie istniały żadne przeszkody, aby powód w tych dniach zgłosił fakt doznania urazu przy wykonywanych pracach. Jest to bowiem interpretacja dowolna i na niekorzyść powoda.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Skarżący zarzuca, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 233 § 1 KPC przez błędne przyjęcie, iż Sąd pierwszej instancji dokonał wnikliwej i rzetelnej oceny materiału dowodowego w ramach swobodnej oceny dowodów, podczas gdy według wnoszącego kasację ocena dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest dowolna i przekracza granice swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Najwyższego zarzut taki jest dopuszczalny i podlega rozpoznaniu przez sąd kasacyjny, bowiem zarzut skarżącego jest skierowany w istocie przeciwko wyrokowi Sądu drugiej instancji, który orzekał na podstawie materiału dowodowego zebranego w pierwszej instancji (art. 382 KPC). Skoro Sąd Wojewódzki ocenił zebrany w pierwszej instancji materiał dowodowy i uznał, iż ocena tego materiału dokonana przez Sąd Rejonowy jest „logicznie spójna i w pełni przekonywająca”, „dokonana w ramach swobodnej, acz nie dowolnej oceny”, to mimo iż skarżący nie powołał przepisu art. 382 jako podstawy kasacyjnej należało uznać, że z uwagi na treść przepisu art. 233 § 1 KPC, który odnosi się do oceny „zebranego materiału”(dowodowego) kasacja jest w tym zakresie dopuszczal-

na.

Zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 233 § 1 KPC nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący nie wykazał bowiem, aby Sąd Wojewódzki przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a nadto aby naruszenie to mogło mieć decydujący wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych zawiera nieuprawnioną polemikę skarżącego z ocenami i ustaleniami Sądu lub ogranicza się do stawiania nieumotywowanych bliżej hipotez i przypuszczeń. Za taką polemikę należy uznać kwestionowanie poglądu Sądu Wojewódzkiego, że zapisy w kartach pracy odzwierciedlają stan faktyczny przy jednoczesnym stwierdzeniu, że pogląd ten jest trafny w odniesieniu do powoda. Podobnie należy ocenić zarzut, że błędne jest twierdzenie Sądu, że powód w dniu 14 i 15 lutego 1994 r. nie zgłaszał żadnych dolegliwości bólowych, czemu zdaniem skarżącego przeczą zeznania świadków Tomasza S. i Eugeniusza M. oraz, że nietrafne jest stwierdzenie Sądu, iż nie istniały żadne przeszkody do tego, aby powód tak w dniu 14 lutego, jak i 15 lutego 1994 r. zgłosił fakt doznania urazu przy wykonywanych pracach, ponieważ jest to „interpretacja dowolna i na niekorzyść powoda.” Skarżący nie wykazał w żadnym z tych przypadków, że ocena zebranego materiału dowodowego była dowolna, lecz jedynie polemizował ze stwierdzeniami Sądu powziętymi w wyniku dokonania tej oceny, co sprawia, że kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw w tym zakresie.

Zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 105 ze zm.) nie zasługuje na uwzględnienie. W uzasadnieniu kasacji nie przedstawiono żadnych argumentów prawnych przemawiających za trafnością tego zarzutu ze względu na błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie przez Sąd przepisu art. 6 ust. 1 tej ustawy. Wnoszący kasację, jak się zdaje, nie docenił doniosłości zawartego w przepisie art. 393¹ KPC zróżnicowania podstaw kasacyjnych wychodząc zapewne z założenia, że ewentualne uwzględnienie przez Sąd Najwyższy zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC sprawi, że kasacja będzie miała usprawiedliwione podstawy także w zakresie zarzutu naruszenia prawa materialnego. Jeżeli zatem skarżący przedstawił zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, to był obowiązany wykazać, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisu lub zastosował ten przepis niewłaściwie. Skoro tego nie uczynił należało uznać, że zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====